LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, május 10. 1868. 19. szám.	Gyüjtőkne öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Hivatalos rész.

Ezen itélet közlésére hivatalosan kötelezve vagyunk:

Itéltetett:

Vádlott Mészáros Károly, mint a „Ludas Matyi" czimü lap felelős szerkesztője, az esküdteknek öt szavazat ellenében hét szavazattöbbséggel őtet vétkesnek ki mondó határozata alapján, tekintve, hogy bár a vádbeli czikk a köz és vallásos erkölcsiséget sértőnek találtatott, miután azonban vádlott erre nézve, csak mint ennek közlője mondatott vétkesnek, és igy enyhébb beszámitás alá esnék, de figyelemmel előéletére is, melyre nézve, hogy eddig megrovás alá esett volna, sulyositó okul fel sem hozatott; az ilynemü sajtóvétségekre az 1848. évi XVIII. törv. czikkely 5. szakaszában legmagasabbképen szabott büntetés enyhitésével, kilencz hónapi fogság elszenvedésére, és kétszáz forint pénzbirságnak az állami pénztárba lefizetésére itéltetik, egyszersmind ezen elmarasztalás törvényes kifolyás aképen a felidézett törvényczikkely 26. és 27. szakaszaihoz képest, jelen itéletnek az elmarasztalt költségére a hivatalos lapban, és saját lapjában is közzététele, valamint mindezekre nézve a végrehajtás is elrendeltetik. Nyeviczkey József s. k. elnök. Farkas Geiza s. k. jegyző.

Ezen sententia rajtam f. évi május 6-án brevi manu exequáltatván, miután az 1848. III. t. cz. 36 §-a értelmében, — mindaddig, mig amnesztiát vagy laufpaszt nem kapok, a Ludas Matyin, mint felelős szerkesztő, uri becses nevem nem figurálhat, megcsiptem egy jó fiut és becsületes elvbarátot, ki a Ráth uram árnyékától meg nem ijed egy könnyen, felelős szerkesztőnek s őt ezennel van szerencsém a tisztelt publikumnak auffirolni:

„Vezeték nevén bár igy nevezik: **Csorba!**
Ámde becsületén nincsen egy csepp csorba.
Bonvivant egy fiu! **jó tánczos, nem futó!**
(Ezt Ráth urnak mondom) . . . **jó lövő jó vivó!**
Szóval **Csorba Ákos** az én jó barátom!
Olyan bátor ficzkó, ki megáll a gáton.

Pest, május 6.

Mészáros Károly,
a Ludas Matyi kiadótulajdonosa.

A Ludas Matyi hüséges olvasóihoz.

Tetszett az esküdtszéknek gondoskodnia, hogy Mészáros Károly, ebben a nagy melegben ne legyen kénytelen izzadni, s azért a soroksári útczában, egy hüvös kovártélyt adott neki.

Keressük az igazságot.

Keressük az igazságot,
Ha már Isten igy megáldott:
Sajtó perrel esküdtszékkel,
Melyben Ráth ur lelke fészkel.

Ott vannak az esküdt birák!
Arczuk piros mint a főtt rák.
Pirulnak a szégyen alatt
Mely rájuk mint zápor szakad.

Azt hiszik, hogy puszta agyrém
Az ébredő közvélemény.
Oh nem agyrém, ostor, melynek
Pattogási sebet vernek.

Az esküdtszék hadd itéljen
Minek ülne ottan tétlen?
Az elgázolt igaz eszme . .
Száz alakban kél életre!

Herkó Páter.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Ni ni Iczik szomszéd! azt hallom, hogy a pénzügyminiszter a kendert is a bányatörvények alá akarja helyezni?

Iczik. Ebbül csakh a látszik khi lássa Mihály gazda! hugy a pénzügy miniszter or praktikos egy gazda.

Mihály. Már hogy látszanék az?

Iczik. Hát ógy hallja khend! hogy ü mélthusága azt igen jul thodja hugy Magyarurszág ezüstje már husz eszthendü utha a khenderfüldön therem.

Azt is furcsának találom lássa Iczik szomszéd! hogy a Deákpárti képviselők haragusznak azért hogy Hrabovszky pusztát igért a félegyháziaknak; pedig hát az a sok jobboldali képviselő is mind csak p u s z t a igéretet szórt a nép elibe.

Mihály. Mondja meg Iczik szomszéd! mihez hasonlit a mostani sajtó törvény?

Iczik. A b u l u n d u r á h u z hallja khend, a mely ha kell ha nem . . mindig ü t h.

Mihály. No Iczik szomszéd! tudom már miért itélték el szegény Ludas Matyit oly kutyáliter? azért lássa szomszéd mert:

Azt **Ráth** tanácsolta,
Fischer kihalászta,
Valtthier huzta vonta,
Hantos megdobálta.
Preiszler elárulta,
Kugler pedig lőtte!
Thán oszt feldolgozta,
Pfeffer megborsolta.
Schmidtlechner pőrölte,
Apáthi keresztelte . . .
Gregus gerebélte.
Andaházy lakást igért,
Dr. **Rózsay** végre:
Az ágyba fektette
Izzadni egy évre.

Ludas Matyi gyorspostája.

Óváry Petőnek Alexandriába: A megbizásnak eleget tettünk. A „Magyar Ujság" $^1/_4$ évi folyamára előfizettünk portoval együtt 8 frt 12 kr. A Népzászlójára $^1/_4$ évre 1 frt 52 kr. A Pecsovitsra $^1/_4$ évre 2 frt 2 kr. Ludas Matyira Bauer Adolf részére $^2/_4$ évre 4 frt 4 kr. Tisztelt honfi részére $^2/_4$ évre 4 frt 4 kr. A népszavára fél évre 3 frt. 4 kr. Ez öszvesen 22 frt. 78 kr. Postán kaptunk 2 db 20 frankost 16 frtot, tehát még 6 frt 78 krt. kérünk küldetni.

A t. cz. előfizetőkhöz.

Azon tisztelt előfizetőink, kiknek mult számmal évnegyedi (febr.—mart. aprilis) előfizetésük lejárt, kéretnek azt mihamarább megujitani, hogy a nyomatandó példányok iránt a szerkesztőség tájékozhassa magát.

A reám rótt 600 ft. pénzbirság törlesztéséhez folytatólag következő rokonkeblü elvbarátok és honleányok járultak tényleges részvétökkel:

Nagy Ferencz és neje Kovács Rozália Pestről 5 fr. Czigány Gyula és Markovich Miklós Győrből 2 fr. Beliczay Sándor Temesváról 1 fr. Beleznay János által Jászladányból többen 12 ft. Czurda Rezsö Péczelről 50 kr. Gebhard Pál és neje Pestről 50 kr.

A nemes emberbaráti részvétért ezennel szives köszönetét fejezi ki a szerkesztő.

Rajzoló **Blumberg.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.

De a „Ludas Matyi“ is gondoskodott magáról s addig is mig a kutyanapok elmúlnak, a szerkesztőségi hétfejü sárkány második fejére tette a kormányzói süveget, mert hát édes atyámfiai, e szerkesztőféle népség olyan, mint a hétfejü sárkány, ha az egyik fejét levágják, a másikkal, ha azt levágják, a harmadikkal, s igy tovább, gondolkodik, és pedig mindig egyformán, s mire a hetedik fejét is leakarják ütni, akkorára már az első megint megnő, kiirthatatlan ez, mint a státusadosság.

Azért tehát ne csüggedjetek „Matyi“ él, és élni fog, mig nektek tetszik, mert nállatok a hatalom, dicsősség.... és az előfizetési képesség, mely fentartja „Matyit.“

Mint látjátok „Matyi“ most is oly kényelemmel nyujtózik pásztorkodása helyén mint eddig, s csak a lap végén változott egy név, egyéb minden a régi marad. Karakán Marczi, Csalán Peti, Kondor Marczi, Szapuló Matyi, Vén krónikás, Herkó Páter, Antipáter és számtalan derék fráter, mind megmaradt munkatársnak, főmunkatársunk pedig az, ki ott a hüvösön könnyebben dolgozik, mint mi ide künn, ebben a nagy melegben.

Tehát ne csüggedjetek, hanem duplán előfizessetek!

Csorba Ákos,
szerkesztő.

Eredeti levelek.

LXV.

Édes jó czimborám Matyi!

Naprul napra jobban elválik a dolog sorja. Itt ott már buvik kifelé a szeg a zsákból, egy nap se mulik el, hogy valami nagy ur fajtára ne sülne valami imposztura.

Olvastam az ujságból, hogy éppen ma egy hete löktek a dutyiba egy kisasszonyt, a mir egy másikat elveszitett patkány mireggel, pedig báró kisasszony volt ükeme, oszt az ilyenrül még fel se tenné az ember, hogy olyan a milyen; vajon mán osztán ha az ilyentfelakasztanák ugyi pajtás! politiros akasztófát csinálnának neki? nem olyat mint a szegény ordináré embernek? na de hiszen nem is ellenkezem én abba, ha politiros akasztófát csinálnak is, meg ha vert selyemből csinálják is némelyik nagy urnak a kötelet, csak oszt a szeginy embernek váljék boldogságára.

Bezzeg ggürik a dicsősséget Széchenyi gorófnak is, ugyan még rá talált a nyittjára az a becsületes uri ember, a ki felfedezi most a Magyar Ujságban, hogy hát az a hires goróf a szeginy ordináré embert csak kutyának tekintette; oszt nem tudott egyebet mint nemes paripán nyargalászni, meg a magyar urat német beszédre megtanitani, de a szegény magyarbul meg csak szógát, meg butuj embert csinált, pedig hát ott van a zsoltárba hogy:

„De micsodák a szógák s királyok?
Bizony csak kisebb s nagyobb árnyékok,
Kiktől ha az ur napfénye eltünik...
Lenni mindkettő egyformán megszünik.

Látszik, hogy a goróf se kálvinista volt, mert hát már ü kigyelme az isten nyugtassa meg az ordináré emberről azt hitte, hogy azt csak olyan paraszt isten teremtette.

Hát azt hallottad-e már pajtás! mi történt Tisza-Füreden? még az ám csak a czifra históría, de hát előre is azt mondom, hogy elhidd, mert ezt bizonyosan a papok fundálták. Hát nagy pénteken egy zsidó árendás azt kivánta a cselédjeitől, hogy dógozzanak, hanem hát a cselédek azt mondták hogy mink bizony nem dógozunk, mert hát a Jézus Krisztust ma feszitették meg, te ilyen amolyan — erre osztán az árendás puskát vett le a szegrül oszt belelütt az égbe, — de bezzeg rögtönösön disznóvá is vált ükeme, most osztán falurúl falura hurczolták, mutogatják a plébános uraknak a csodát, hanem hát az a nagy csuda ebbe pajtás! hogy amint az egyeki asszonyok beszélik, hát az árendás urból kocza disznó lett.

Már láddi pajtás! ha ez a csuda előbb eszökbe jutott volna a pap uraknak, hát tégedet is koczává változtattak volna, a miér a pápát gatyába járattad; hanem hiszen Pesten az ilyen disznóvá tétel nehezen menne, csak falun lehet ilyet aptálna, mert hiszen ugy is nagyon erölködnek a mai világba azon, hogy sok embert disznóvá tegyenek.

Hallom pajtás! hogy az országházában Kossuth apánk lemondó levelét nem merik fel olvasni.

Ejnye ejnye teremtette! hát még egy árva papirostól is ugy félnek azok az urak, a kiket egy hatalmas minisztérjom öriz, — olyan lehet az a Kossuth apánk levele, mint Debreczenben a hatvani professor bübájos könyve, a meiket ha elövesz va-

laki, hát ezrivel jelenik meg töle az ördög; — na de hát csak hadd dugják el jól — olyan a pajtás mint a jó mag, akármilyen mélyen vetik, kikél idővel is — lesz még abból cserfa, a cserfából meg akasztófa!

Hanem ni pajtás! ugy eszeltem én ki a dógot a mint már eddig is végig okumláltam a világ sorját, hogy hát egyszer csak kihirdetnek egy kis furcsa alkotmányos ostromállapotot oszt megmutatja a hadügyminiszterünk hogy hát ü kigyelme a nimet katonát milyen szépen tudja excercirozni, majd meg lásd csak ecsém! hogy akkor lesz még nagy szája Deák uram embereinek, hogy hát mennyi katonájok van nekik, mind olyan kényes lesz mint az inas a gazdája mondirjába. — De hát azért én ezt nem kivánom, hanem inkább azt, hogy, de szabadits meg uram a gonosztól . . ámen.

Hadd vigadjanak a jámborok ne bánd pajtás! egy pár hétig dinom dánom — azután meg szánom bánom. Minden jóllakásnak meg kell adni az árát, ugy tudom én pajtás!

Isten áldjon meg

Karakán Marczi
gulyásbojtár

Pattantyúk.

Denique a magas kormány ugyancsak osztogatja az obsitot a demokrata köröknek. (No az apostolok oszlása is épen Husvét és Pünkösd közzé esett.)

Hanem azért a szabad szellem egy szikrát sem lankad ám, söt jobban erősbül s a jövő képviselő választásoknál oly bizonyos az ellenzék diadala, mint Ráth Károly vaskorona ordója.

Ackheim budai basa óvást tesz azon absurd állitás ellen, mintha a könyvnyomás mesterségét ő találta volna fel; mert ő basasága egyedül csak azt találta fel, hogy miképen kell a demokrata köröket l e n y o m n i.

(Jaj, jaj, jaj Reuxr a t h uram! csak most az egyszer ne bántson.)

Szegény Horváth Mihály történészünk is öregszik már s a káputból lábaszárába szált az esze; az isten teremtette különösen feledékeny — még multját is elfeledte.

Szja!! a vénczigány is mindennap egy nótát feled.

Sokan csudálkoznak azon, hogy Deák Ferencz szobájában mint üthetett ki a tüz.

Nincs azon semmi csodálkozni való atyánkfiai! mert hiszen az öreg ur agya, rég füstöl már a közösügyes alkotmánytól.

A főpapság és azok politikai elvtársai denique minden áron szeretnék buktatni és elhalasztani Bécsben a polgári házasságot.

Különös, hogy a papság szivesen részesiti a világi osztályt a „s z e n t" házasságban, maga s z e n t s é g t e l e n s é g n e k tartja, hogy azzal éljen, pedig isten, ember tudja és látja, hogy ők polgári házasságban élnek . . . . gazdasszonyaikkal.

Még csak most kezd kivilágosodni, hogy gróf Széchenyi hazafisága csak a ló és mágnás nemesitésig tartott. A példabeszéd azt tartja, hogy eb a német kutya nélkül, no de a nagy ur is aztán ló nélkül csak g y a l o g-l ó!

Perczelhez.

Miért dobálod sárral a kinek
Köszönheted fényes multadat,
Ki nélkül volnál most talán
Megvetett koldus . . . uri rab?!

De várj . . . mesét beszélek el neked
Hallgasd rád is illik az, —
Mesében sokszor annyi szép —
Valóság rejlik . . . s mind igaz.

„Egy pór, - ki oly nyomorral élte le
Életét, miként oly sokan —
Erdőre ment ki fáért éhesen . . .
A tél hideg napjaiban.

S egy kigyót, mely mély álmát aludva
Dermedten feküdt hó alatt —
Meg szánva, keblén felmelengete . . .
S terhével utjára haladt.

Midőn lakához érne a szegény:
A kigyó ujra ébredett.
S megmarta azt szörnyen halálosan
Ki adott néki életet!

. . . Ime itt van, tükör ez te néked,
Belőle tetted láthatod . . .
Nagy voltál . . . és most durva ajakkal
Ki oly nagygyá tett . . . megmarod!

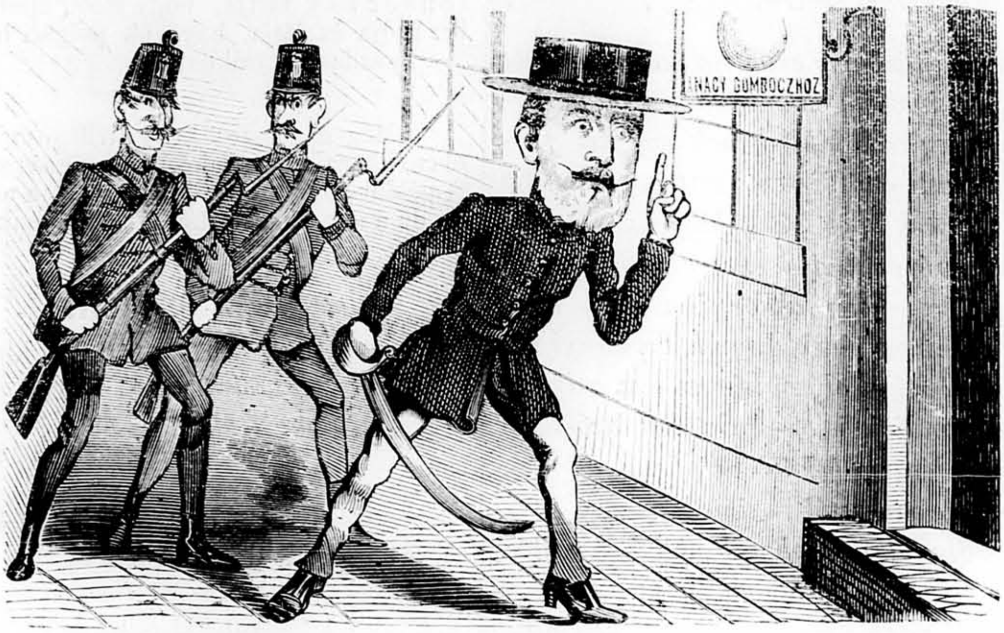
Vagy tán haragszol a napvilágra?
Mely annyi szivben szét dereng,
Kicsiny vagy hozzá . . . ne törj az égre,
Titán lehetsz . . . föld istened!

Mi lett sorsa Prometheusnak
Ki égbe tört, — lopván tüzet?
Vigyázz, vigyázz a haragvó isten . . .
Majd te néked is igy fizet!!

Gyengénszuró.

Illustrált

I.

Hallván Ackheim basa, hogy a demokraták!
Kik a társadalmi rendet felforgaták???
Titkos gyülésre a „n a g y g o m b ó c z"-hoz járnak.
Kiadja az ordrét egy pár janicsárnak:
Hogy kövessék ötet, — mert élve vagy halva . . .
El kell azt mind fogni, — ki Kossuthot vallja.

II.

Indul a hős vezér s után a két drabont . .
Szuronyszegezve im, a „n a g y g o m b ó c z" ba ront;
„A törvény nevében" — kiált Ackheim basa! —
„Verjétek mindnyáját nehéz lánczra . . . vasba" . . .
Ni . . ni . . . megálljatok . . . hiszen ha jól látok . . .
Nem demokraták ők, csak serező svábok!
Lánczhordtát! nem m o k r á t, — svábot fogtam itten.
No macht nichts . . hé Kellner! mir auch á schnitter."

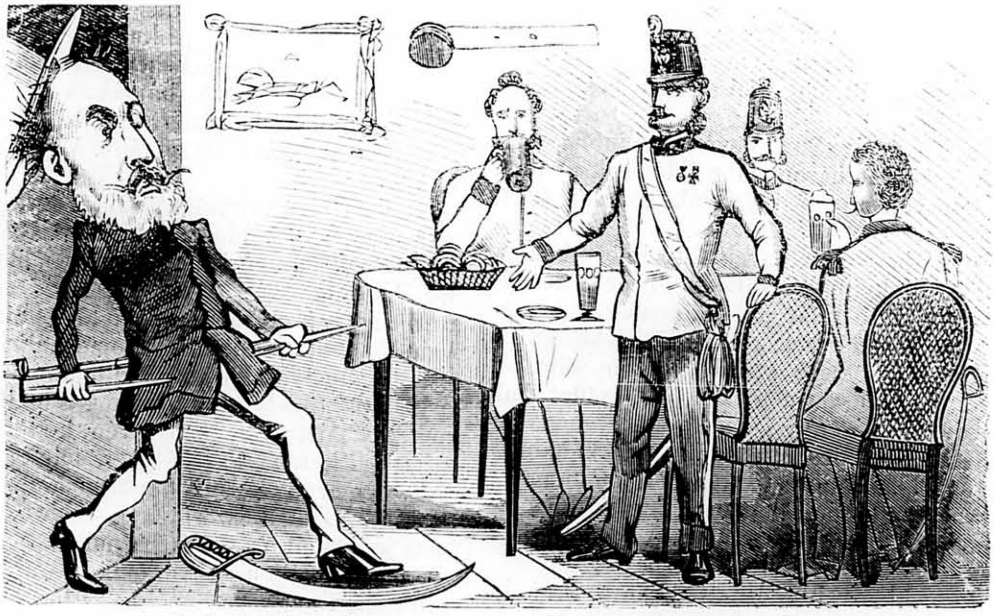
b a l l a d a.

III.

A szerb utcza girbe gurba kövezetén . . .
Pajkos suszterinas fütyörészgetve mén, —
Megállj, ki vagy? mi vagy? „gut Freund, ein Demokrát."
No du kerl! tapodtat sem mégy addig tovább:
Mig ki nem vallottad . . hol a herberg? . . beszélj!
„Pardon! ott vannak most épen a „h o n v é d"-nél.

IV.

Indul a hős basa s utánna két drabont,
Szuronyszegezve a honvéd korcsmába ront . .
Ah de mit lát Ackheim? eláll szeme szája . .
Egy csapat osztrák tiszt förmed hajh! reája!
Hundertmal krucifix! mit keres e helyen?
„Jaj, jaj, jaj, tiszt urak! kegyelem, kegyelem,
Én a demokraták gyűlhelyét kerestem . . .
Ugy? azt keresse ön Bécsben és ne . . . Pesten.

Véletlen utazás a holdvilágba.

E közösügyes világba szükké vált a levegő, oly sokan szivjuk hogy szinte meg ritkult. Nem csoda tehát ha e miatt nagyon is karakán ideák vettek körül.

Küzdve a jelennel, vágyva a jövőbe, oly közép állapotba jutottam, hogy észrese vettem, miszerint nem a földön járok, s valóban midőn széttekinték, előttem egész ismeretlen világkörben lelém magamat.

Alattam felettem hig levegő, köd, felleg, körülöttem irány nélkül mozgó mindenféle alakok s mintha csak a képviselő házba lettem volna, annyira hün láttam magam előtt zürzavaros bonyolódását a sok idegen elemeknek.

Néha valami idétlen bőgésforma dörgést is hallék s megesküdtem volna rá, hogy e bizonyosan Besze bölcs argumentátiója azon idők felett, melyben ő is vitéz kedett a futók első soraiban.

Azonban én iszonyu gyorsasággal haladtam föl a magasba, mig végre a dermesztő légkör lanyhábbá kezde válni s előttem valami kétes derengés tüne fel. Légi utam végre meg szünt s mint lepke oly könnyedséggel egy fekete sziklás kietlen tájra le szálltam.

Borzasztó ambarába jövék, mert telyességgel nem birám fölismerni a tájat, melyen légi utam után kiköték, mig egyszer valami sajátságos nyihogásra nem levék figyelmes.

Rettenetes alak terme elébem . . . . egy óriási ember forma élőlény egy lábbal s homloka közepén oly szemmel, hogy egy ökörnek is megbámulná az ember, orrától térdéig egy szál hur volt rajta kifeszitve, melyet ő gindár nagy ujjával folytonosan pengetett előttem; mely sajátszerü hangokra a sziklák tetejéről nagy szemöldökös lapos képü, három lábu szárnyas szörnyek szállongáltak köröttem, nyihogva vihogva, s illő távolba meg települve tőllem.

Az egylábu cziklops csak pengette szerszámát, mintha az által akarta volna értésemre adni kilétét, de fájdalom én e hegedüs nyelven nem érték, s isszonyu gondba keveredtem a miatt, hogy mi módon beszéljek e szerencsétlen muzsikussal.

Azonban a gondolkozásra kevés idő jutott, mert egyszercsak ama szárnyas három lábu lidérczek nyakon csiptek s repültek velem óriási sziklák csucsai felett messze messze.

Alattam tavak, hegyek, völgyek, füstölgő vulkánok, s milliói az egylábu alakoknak terülének el, de a természet ki halttá, életnélkülinek látszott mindenfelé. Egyszer azonban érzém, hogy a lidérczek vélem közelebb ereszkednek a földhöz, a táj kissé szelidebb szint ölte, söt plane mintha valami rendszer után alkotott épület halmazt vettem volna észre, — ugy vélém.

Végre letettek a földre, egy sajátszerü kőhalmaz előtt, mely körülbelöl hasonlitott valami góthmodoru egyházhoz, — s avval az én denevér vagy lidércz fuvarossaim nagy nyihogások közt erőszakoltak az épület óriási nyilásán befelé.

Én ki ily kegyetlen vektura alatt csaknem meg levék fosztva minden lélekéberségtől, a szörnyek unszolásának engedve, bár bizonyos halálnak, fölemésztetésnek néztem elibe, a nagy nyiláson betántorgék a sötét üregbe. Éhség, szomjuság egész elcsigázott s nem csoda, ha eszméletlen rogytam össze.

Ébredésemkor magamat nagy terembe lelém s csodák csodája! mily nagy lön meglepetésem midőn a kétes derengő fénynél ismerős arczokat pillanték meg, azon arczokat, kik a képviselőház jobboldalán a közösügyes honboldogság kérdését oldották és görcsölték össze viszsza nagy erélylyel.

Mindnyáján meredt feszültséggel ültek támlányban nagy hallgatással, s a nagyszerü várakozás látszott mindenki arczán vissza tükröződni, mindenkin látszo tt, mily erővel támaszkodott neki a lélek a bizonytalan reménységnek, — nagyszerü sohajtások törtek elő olykoron, a neki fáradt lélek megkönnyebbülésére.

Az elnöki szék portáléja homlokzatán tündöklő karbunkulus kövekből volt ki rakva e simbolikus szó „s z a v a z z u n k,“ — melyre a teremben körülálló egy ;ábu huros ciklopsok szent áhitattal tekintének ; – a terem közepén álló nagy zöld — posztós asztalon nagy commoditásba henyélt egy olyan griffmadár, mint minők a veresbegyü 5 frtos banknótán valának pingálva, farkát jobbra balra csavargatva, körmös praczlija talpát gond nélkül nyalogatva.

Az elnök csengetyüje nyelén meg az osztrák kétfejü sas tollaszkodott egész flegmával, néha néha megvakargatván lábával füle tövit, s legkevésbbé se zsenirozva magát épp az elnök nadrágára gyakorolni azon prózai eljárást, mit a pusztai kutágason szokott vagy a földön is tenni, más ily faju állat.

E testület minden tagján nagyon szükre szabott Zrinyi dolmány recsegett feszülve, de annál hosszabb czopf fityegett minden legény tarkóján, — kinek kinek felber czilinder szorult a térde közzé, miből tormavirschli és köménymagos perecz kukucskált kifelé ; — a terem leghátulján óriási hordó hasa tünt elébem e felirással: l'e l i x i r d e a l k o t m á n y o s b o l d o g s á g — v o n D r e h e r, melyből Mr.Marchal ama nagy tekintélyre vergődött stiblikbe csapolta a három próbás echt Lagerbiert s ép egy stiblit az elnöknek servirozott,ki azt elvévén,üléséből felemelkedett s szabad láthatást engedett nadrágának is melyet kegyetlenül össze pocsékolt a nemes madár.

Minden szem az elnök felé fordult, a griff madár is farkára ült mint a kabai kutya, csak a kétfejü sas tette egyik szemére fel a pápaszemet s fordult bágyadt tekintettel feléje mint ama vén dámák, a kik az élet minden jó, rosz szakait átélve blasirtságokban — ha embert látnak — unják magokat leginkább. Végre megszólalt az elnök ekképen:

Tisztelt ügybarátim nemes serege. Végre valahára nagy reményü boldogságunk hazájába ime eljutva, élvezhetjük a honpolgári függetlenség malasztjait, csak itt e hazába hol szt. Dávid él, lehet nyugodalmat lelni, itt nézhetünk elébe a quótának, salinenscheinoknak, itt vannak a smaragdbérczek, opál halmok és karbunkulus csucsok, melyek garantiái mindannak, a mitől a hitvány a kishitü baloldal annyira meg rémült, itt van a nép, kinek egy lába egy szeme lévén, kettőből lesz egy egész s ha kell katona 48—50 ezer, mink adhatunk duplán s még is marad elég belőlle; itt nem opponál a megye, nincs Kossuth, nincs Böszörményi, — de vagyunk egy hatalmas jobboldal, és szavazhatunk.

Éljen, éljen, szavazzunk! — ordítá minden száj, — mire lön a nagy dicsősségben irtózatos kortyolása a nemes Dréher levesnek, s minden ember bele markolt czilinderébe egy pár virschliért, s faltak nagy boldogságuk rovására.

Boldog státussá lettünk, — folytatá az elnök — itt a fényes holdvilágba ez igéret földén, — tudtuk ezt mi tisztelt elvbarátim, hogy elvhüségünk, a boldog honba vezérlend bennünket. Oh tehát éljen az elvhüség, a három próbás hazafiság szavazzunk!

Harsány kitörő kurjongatások rekeszték be az elnök dictióját és végtelen szavazzunk felkiáltások, mig a rekedtség a Dréher levesre szoritá szerény Luna lakóit.

Később többen emlékbeszédeket tartottak. Edvi Illés Pál érdemeit magasztalva, ki ez Eldorádót már rég felfedezé; Trefort Ágoston különösen a munka bér jutalmát magasztalá, kenetteljes beszédében, ő maga is neki hizottan evett az tejes kása hegyláncztól, — legvégre lelkes toastot mondottak a delegátió nagy férfiaiért és kik ez nemes hazába vezető utat megkezdék beutazni.

Gyülés s a n s g e u n mindenki félre dobta czilinderét, a szük Zrinyi dolmányt szegre aggaták, a pantalont le rugták s csudák csodája, minden ember niederösterreichisch plundrában,strimflis papucsban,hosenträgeresen hálósipkával élvezé a szünet időt, sorbasimogaták a nagy griffmadarat, megkinálták tubákkal, virschlivel és sörrel, mig a nemes madárnak egy egész arany bornyut tevének elibe, mit ő nagy mohósággal fel falva, jóllakása után vadonnat uj 5 frtos banknótákat potyogtatott magából. —

Természetesen, hogy e lagziból nekem is bőven kijutott, ettem virschlit, ittam sört s pipa helyet szittam a jó kövér winer pátzot.

Később e földrész recognoscirungjához láttam, s egy nemes keblü barátom Perczel Mór szivességéből, mellém rendeltetett egylábu drabant kiséretében, meg látogattam sz. Dávid palotáját is.

Ez egy nagyszerü izléstelen kőhalmaz volt, merő zsoltáralaku palatáblákból rakva, — körül röpkedve a már leirt denevérektől, — bent az udvar közepén, maga sz. Dávid merő aranyból vert fényes trónuson pengette a hárfát, — körülötte elhegedült opera darabok nagy halomba, melyeknek egyes czimeit jól elolvashatám, mint például, 1848-iki s z a b a d s á g h a r c z. O s z t r á k n a g y h a t a l m a s s á g. U j l e n g y e l k i r á l y s á g. N é m e t-f r a n c z i a s z ö v e t s é g. K ö n i g g r ä t z i o s z t r á k d i c s ő s s é g stb. s végre azon nagy könyv czimét, melyre ez vala irva 1867-diki m a g y a r a l k o t m á n y.

Ép enagyszerü operát hegedülte el sz. Dávid keservesen skörötte a még nagyobbszerü chorus kisérte zenéjét, mind csupa magyar s osztrák venerabile clerusból állván személyzete. Lelki gyötrelmemet leirni nem tudom e látványon, csak annyit valék még képes tenni, hogy futottam e helyről vissza oda honnan elindultam s könyörögtem Luna lákoinak, hogy szállitsanak vissza honnan idejöttem.

E nemes hazában láttam Borsszem Jankót is, ki egy országos kloákát árendált itt ki s maga áll a colossalis épület ajtajánál s mindenkinek a legszivesebben servirozik lapjával, sajátkezüleg aplikálván azt more patrio illetékes helyére,— mig alter egója dr. Ágai, kiintim companiába él véle a kristilyozás nemes mesterségét üzi s mint látszik holdvilági dicsősségében fényes rebachokat csinál.

Hanem több ily nemes notabilitásokkal nem jöhettem már érintkezésbe, mert ismét nyakon csiptek a háromlábu lidérczek és elkezdtek vélem eszeveszetten repülni, — belevittek ismét a choatikus piszkos levegőbe s belé löktek nagy méreggel a roppant semmiségbe; — én osztán zuhantam soká, soká, mig végre haza kerültem Ujvárosra, — persze csupa pankrótou. De mihent ki józanodtam, legelső dolgom volt e nagy utat megirni, csak azért, hogy tudja a világ, miszerint némely urak mig az országgyülés szünetel, hol szoktak tanyázni, — és mit szoktak mivelni.

Csalán Péter.

Adomák.

Tompa Mihályról a remek költöről több lap azon szomoru tudósitást hozta, hogy meghalt, már épen egy adomával akartuk beszentelni sirját, hanem örömünkre a szomoru hir megczáfoltatott. Azért az adomát elmondjuk

Hát a szabadság harcz után, mikor mindent elnémitott az önkény, még az irodalmat is, Tompa egy gyönyörü verset irt e czim alatt: „a gólyához.“ A legátusok ezt aztán széthordták tőle s kevés idő mulva szavalgatták és dalolták országszerte. Csakhamar szegény Tompát befogták s darab ideig raboskodtatták; mikor aztán kiszabadult ilyen intést kapott az illető beamtertől:

„Makad csinálik az a kóla madár?

— Igen —

„Na most hasza menni .. pékeszékpe lenni k o s z t á n t ö p p k ó l a m a d á r n e m c s i n á l i, t u t t y a! Bizony szegény Tompa! azóta sem csinált több kóla madarat.

G. megye egyik választó kerületének képviselője, beakarván utazni választó kerületét, Sz. faluban fuvarost rendelt. A fuvaros az ülést egészen a szekér hátuljára csinálta, s az ut döczögös lévén, a képviselő ur kényelmetlenül érezte magát, s igy dorgálta meg a fuvarost:

Hej atyafi, nem szégyenli magát. a szekér hátuljára csinálni nekem az ülést? Becsületes embernek a kocsi derekára szokták azt tenni.

— Megtisztölöm alázatosan, nekem senki sem mondta ki légyen az ur?

Szamár! hát a képvis lődet sem ismered?

Bizonyos ügyben a földesurhoz ment a czigány; s hogy minél előbb az uraság szine elé juthasson, felkeresé az inast, s kéré, jelentené be a földes urnak, hogy az uristen sógora szeretne vele beszélni.

Az inas végig nézte a morét, s bámulva jelenté be az uraságnak, hogy egy czigány, ki uristen sógorának mondja magát, —bebocsáttatást kér.

A földesúr a helyett, hogy beeresztette volna, maga ment ki, és rárivalga a czigányra:

„Hogy mered be semmirekkelő magadat az uristen sógorának mondani?!“

— Bizs uram — mond a czigány — az ugy van. —

„Hát hogy van úgy te akasztani való?“

—Hát csak úgy nagyságos uram: mert én a bögösünk idősebbik lyányát vettem feleségül, —a fiatalabbikat pedig ma két hete —az uristen vette magához.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Ghotte gerech te kedves Mihály gazda! csak nagyut fordult ez a világh . . . ki hitte vulna, hugy ulyan gyünyürüséges idüt is megérjünk, mikhur az országgyölési majurithás az urszágházán belül nem meri felulvasthatni a Kossuth levelét.

Mihály. Jaj szomszéd! sok mindent megérünk, mi még a baloldal is megérte lám, hogy ezután nem l e s z a v a z z á k, hanem Pulszki uram módjára l e r ö h ö g i k.

Iczik. Nü nü Mihály gazda! miutha a demukrathákat kezdik alkutmányosan szétogratni, azutha a Deák pártnak nagyon felnyilt a szeme. Egerben, meg in Grosz-Wardein ogyancsak szedegetik üszvefele a pecsuvics világhut, alakitgatják a Deákhkhürüket.

Mihály. No csak hadd alakitsák szomszéd! legalább esztendőre, ha majd mi leszünk többségben, — n e k ü n k is l e s z m i t f e l o s z l a t n i.

Iczik. No nekhem ugyan befhüzetett a dohány speculatió.

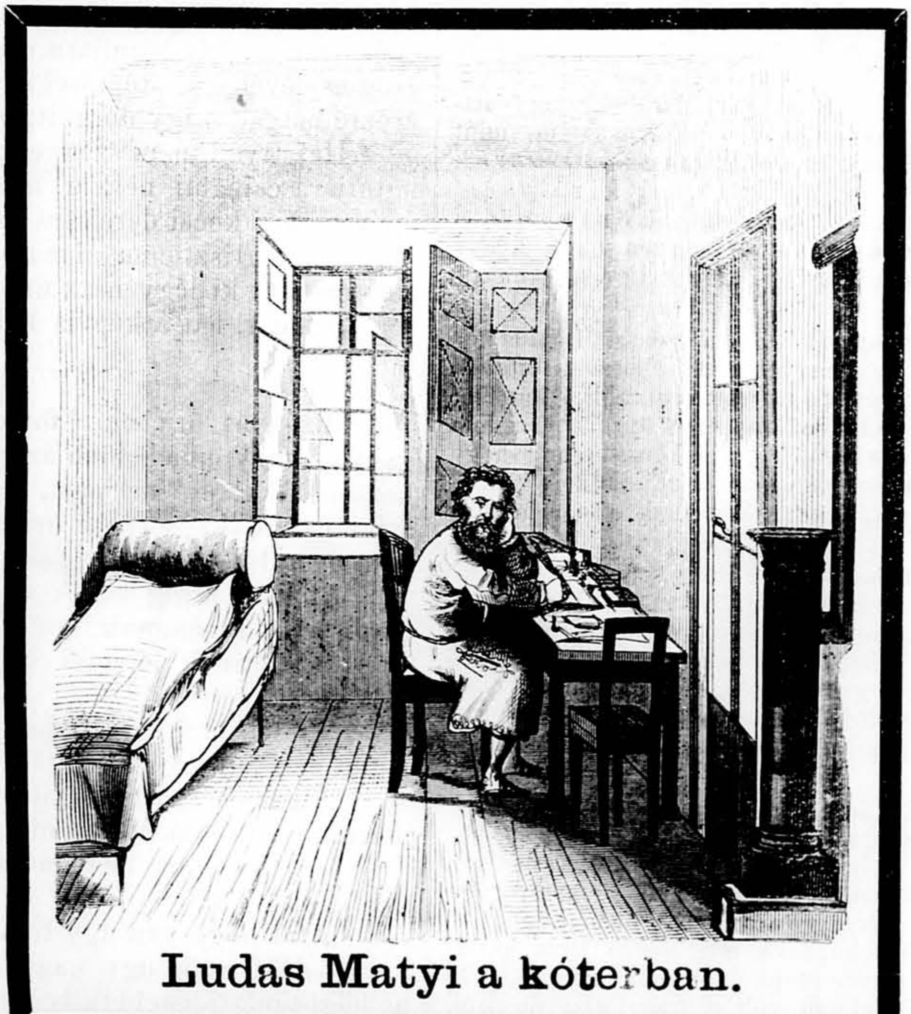
Mihály. Hogy, hogy szomszéd?

Iczik. Hát thodja khend, van vagy három száz mázsa dohányum. Khinálum a trafik miniszterium számára . . . azt mundják nem khüll . . . mert neki is sok van. Khinálum a köllföldieknek azuk azt mundják drága. Akharum eladni privatusoknak, azt mondják: nem szabad.

Mihály. A bizony furcsa egy állapot szomszéd! hej be elkelne pedig idehaza is csak eresztené neki a miniszterium, hogy szabad lenne a vásár.

A Ludas Matyi szerkesztőjére rótt 600 frt, pénzbirság törlesztéséhez folytatólagosan következő rokonkeblü elvbarátok és honleányok járultak tényleges részvétükkel:

Madarász nővérek Paksról 5 frt. Karsai Lajosés András Kisujszállásról 2 frt. Kósa Sándor Bodoláról 1 ft. Szabó Mihály jegyző Szán-tóról 20 kr. Vörös Zsigmond N. Megyerről 50 kr. A nemes keblek részvéteért szives köszönetét fejezi ki a szerkesztőség.

Ludas Matyi a kóterban.

Rajzoló **Blumberg.**] Felelős szerkesztő: **CSORBA ÁKOS.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.